

Arrest

nr. 60 897 van 3 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 december 2008 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 20 januari 2011 met nr. 210.542 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 augustus 2009 met nr. 30 869 wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 19 mei 2000, diende op 22 mei 2000 een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 augustus 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de asielaanvraag van verzoeker, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 30 mei 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekster diende op 25 oktober 2002 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging ten einde haar vader (S. A. I.), die een verblijfsrecht verwierf op basis van een huwelijk met de Belgische onderdane (V. S.), te kunnen vervoegen.

1.5. Via een op 27 juni 2002 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nr. 118.246 van 11 april 2003 verwierp de Raad van State het door verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 13 januari 2004 een visum gezinshereniging aan verzoekster toe te staan.

1.8. Verzoekster kwam op 7 februari 2004, voorzien van een paspoort met visum, het Rijk binnen.

1.9. Op 10 februari 2004 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Lokeren om, in toepassing van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot verblijf in te dienen en om haar inschrijving te verzoeken.

1.10. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 april 2004 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.11. Verzoekster werd op 15 februari 2005 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.12. Verzoekster diende op 20 januari 2006 een aanvraag om machtiging tot vestiging in.

1.13. Verzoeker trad op 21 april 2006 in het huwelijk met verzoekster.

1.14. Op 20 juni 2006 werd verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.15. Via een op 30 oktober 2006 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.16. Bij vonnis van 7 juni 2007 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het huwelijk tussen de vader van verzoekster en mevrouw (V. S.).

1.17. Verzoeker bood zich op 8 juni 2007 aan bij de vreemdelingendienst van de stad Gent om, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag tot verblijf in te dienen. Dezelfde dag werd verzoeker een bijlage 15*ter*, zijnde een verklaring omtrent de niet ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, ter kennis gebracht.

1.18. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 november 2008 de beslissing om verzoeker te machtigen tot een verblijf van één jaar. Aan verzoeker werd tevens meegedeeld dat hij, met het oog op een verlenging van de toegestane verblijfsmachtiging, het bewijs diende te leveren dat hij in het bezit was van een arbeid- of beroepskaart en van een effectieve en recente tewerkstelling.

1.19. Op 22 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 15 januari 2009 ter kennis werd gebracht en dat tevens betrekking heeft op haar twee minderjarige kinderen, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Art 7.2 wet van 15.12.1980: wettig verblijf verstreken

Betrokkene heeft haar verblijf in België verkregen door gezinshereniging met haar vader (S., A. I.). Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit de vestiging van haar vader in het Rijk. De vestiging van (S., A. I.) werd ingetrokken gezien zijn huwelijk, op grond waarvan hij de vestiging gekregen had, nietig verklaard werd. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf. “

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 15 januari 2009 ter kennis is gebracht, omvat volgende motivering:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Art. 7.2, wet van 15.12.1980: wettig verblijf verstreken

Betrokkene heeft zijn verblijf in België verkregen op basis van het feit dat zijn echtgenote (K. S.) (tevens de moeder van zijn kinderen) gevestigd was in het Rijk. Gezien de grond voor de vestiging van (K. S.) is komen te vervallen en moet geacht worden dat haar nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan komt ook de grond voor regularisatie van de betrokkene te vervallen. Betrokkene heeft geen recht op verblijf meer.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De door verzoekers ingestelde procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Daar het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 15 januari 2009 aan verzoeker werd ter kennis gebracht bij arrest nr. 57 893 van 15 maart 2011 werd vernietigd, dient te worden vastgesteld dat huidig beroep, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, geen voorwerp meer heeft en dus onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 202 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW), *“van de plicht tot beperkende interpretatie van het beginsel van openbare orde”* en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), al dan niet in samenhang gelezen met artikel 14 van dit verdrag. Zij stelt tevens dat er sprake is van de manifest verkeerde beoordeling van *“van het erga omnes-karakter van de nietigverklaring van het huwelijk”*.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De nietigverklaring van een huwelijk wegens schijn heeft tot gevolg — zo wordt aanvaard — dat dit huwelijk ex tunc ongedaan wordt gemaakt en dat het verondersteld wordt nooit te hebben bestaan.

Aldus zullen de gevolgen die voortvloei(d)en uit dit nietig verklaard huwelijk eveneens ophouden te bestaan.

Zo zal t.a.v. de echtgenoot — in casu de heer (S. A. I.) — de verblijfsvergunning komen te vervallen, tenzij deze reeds op andere gronden zou gerechtigd zijn op een verblijf in België.

Indien één van de echtgenoten te goeder trouw is, wat uiteraard moet aangetoond worden, dan kan hij het voordeel van het putatief huwelijk inroepen:

“Is de goede trouw slechts bij één van beide echtgenoten aanwezig, dan heeft het huwelijk alleen gevolgen ten voordele van die echtgenoot (art. 201 alinea 2 B.W.).

Deze goede trouw in hoofde van één van de echtgenoten dient te bestaan op het ogenblik van het sluiten van het huwelijk en moet bewezen worden, vermits er geen vermoeden is dat uit de wet kan afgeleid worden.

In casu heeft in de procedure tussen de Procureur des Konings en de heer (S. A. I.) en mevrouw (V.) geen van deze laatsten dit voordeel ingeroepen.

Ten aanzien van de kinderen heeft een nietig verklaard huwelijk echter steeds gevolgen in hun voordeel, ook al was geen van beide echtgenoten (vader of moeder) te goeder trouw:

“Het heeft eveneens gevolgen ten voordele van de kinderen, ook al is geen van beide echtgenoten te goeder trouw geweest” (art. 202 B.W., zoals gewijzigd door art. 30 Wet 31.03.1987 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de afstamming, BS. 27.05.1987).

Ingevolge het arrest Marckx, gewezen door het Europese Hof van de Rechten van mens in 1979, heeft de wetgever verscheidene bepalingen gewijzigd teneinde een strikte gelijkheid te verzekeren tussen minderjarige kinderen op basis van hun afstamming, ongeacht de omstandigheden van hun geboorte, en dus ook ongeacht de omstandigheden van het huwelijk waaruit zij zijn geboren. (Hof Mensenrechten, arrest Marckx, 13 juni 1979.)

Zo zal krachtens art. 202 B.W. de nietigverklaring van een huwelijk ten aanzien van de kinderen slechts uitwerking hebben ex nunc en kan hen bijgevolg geen verworven rechten, zoals in casu een verblijfsrecht, worden ontnomen.

De voorwaarden om van het voordeel van het putatief huwelijk te kunnen genieten zijn niet dezelfde als voor de pseudo-echtgenoten:

“Er geldt voor de kinderen slechts één voorwaarde: het huwelijk moet nietig verklaard zijn.” (H. WILLEKENS, “Het huwelijk.- vorderingen tot nietigverklaring - art. 202 B.W.” in Personen- en familierecht, artikelsgewijze commentaar Antwerpen, Kluwer, 1991, 5.)

Daar waar, voor de toepassing van art. 201 alinea 2 B.W., minstens één van de echtgenoten, hetzij tijdens de procedure tot nietigverklaring, hetzij achteraf, aan de Rechtbank van Eerste Aanleg het voordeel van het putatief huwelijk moet vorderen en dit tevens dient te bewijzen, is dit niet geval t.a.v. het voordeel van de kinderen. Zij moeten niet aantonen te goeder trouw te zijn geweest, hetgeen trouwens per definitie onmogelijk zou zijn, en genieten automatisch een toepassing van art. 202 BW. wanneer zij zulks vorderen.

Zelfs in een procedure die daar volledig van losstaat kan de rechter dit voordeel van art. 202 B.W. toekennen wanneer daartoe bij wijze van exceptie wordt verzocht, ook al betreft het een materie die traditioneel is voorbehouden aan de Rechtbank van eerste aanleg. Volgens de meerderheidsopvatting in de rechtsleer is de rechter van de hoofdzaak wel degelijk bevoegd om uitspraak te doen over incidentele geschillen met betrekking tot de staat van personen. (Cfr. J. VERHELLEN, “De vrederechter en tussengeschillen inzake de staat van personen”, R.W. 1997-98, 1377-1382.) Het adagium accessorium sequitur principale blijft derhalve gelden, wat ook strookt met de idee van een proceseconomische rechtspleging.

“Il n'existe plus de question préjudicielle - spécialement dans la matière des questions d'état - dans les rapports existant entre la juridiction ordinaire et les juridictions d'exception. Le juge de l'action est en règle le juge de l'exception et de l'incident” (J. VAN COMPERNOLLE, “Aspects judiciaires des actions relatives à la filiation”, Ann. dr. Louvain, 1987, 323-324.)

Ook in de rechtspraak is er een duidelijke tendens ontstaan om incidentele geschillen inzake de staat van personen niet (meer) te verwijzen naar de Rechtbank van eerste aanleg, weliswaar zolang het een verweermiddel betreft dat niet in werkelijkheid het belangrijkste element van het geschil uitmaakt, wat in

casu geenszins het geval is. (O.m. Arrondrb. Luik 4 januari 1979, Arrondrb. Charleroi 6 januari 1981, Arrondrb. Brussel 5 mei 1986, Arrondrb. Antwerpen 10 juni 1997, Arrbrb. Charleroi 16 juni 1983, Vred. Borgerhout 17 november 1988.)

In casu heeft verweerder, door zonder enige nuance een rechtstreeks verband te leggen tussen de nietigverklaring van het huwelijk van de vader van eerste verzoekster en haar recht op verblijf, en tevens dat van tweede verzoeker in tweede orde, niet alleen een niet-correcte en onwettige toepassing gemaakt van art. 202 B.W. en hierdoor de materiële motiveringsplicht geschonden.

Ook het principe dat het begrip 'openbare orde' niet extensief mag aangewend worden, wordt in de bestreden beslissing niet gerespecteerd. Net als het gezag dat aan een vonnis tot nietigverklaring van een huwelijk toekomt een te ruime draagwijdte wordt toegeschreven.

De bescherming van de openbare orde zal ten opzichte van de heer (S. A. I.) zeer zeker een invloed kunnen uitoefenen op de doorwerking, op administratief vlak, van een burgerrechtelijk nietig verklaard huwelijk. Diezelfde doorwerking toepassen op het recht van verblijf van de kinderen van de heer (S. A. I.) betekent in de praktijk een quasi absoluut karakter verlenen aan het begrip 'openbare orde', zelfs al wordt dit begrip als dusdanig niet gebruikt in de twee beslissingen.

Men kan in het algemeen voorhouden dat een nietig verklaard huwelijk gezag erga omnes heeft : het huwelijk komt immers slechts geldig tot stand als het in het openbaar is aangegaan onder omstandigheden die controle door de overheid mogelijk maken, zodat het bestaan van dit huwelijk ook moet kunnen ingeroepen worden tegenover iedereen. Derhalve moet het teniet gaan van het huwelijk ook t.a.v. iedereen gelden.

T.a.v. "derden" is nochtans de uitwerking van de nietigverklaring niet absoluut:

- zo kan een derde, die gecontracteerd heeft met één van beide echtgenoten, zich toch op de hoofdelijke aansprakelijkheid van de twee echtgenoten beroepen op grond van de vertrouwensleer, zodat hij de rechtsgevolgen kan invoeren die normaliter voortvloeien uit de door de schijn gewekte toestand.
- kinderen van de echtgenoten kunnen de toepassing van art. 202 B.W. invoeren, zodat geen terugwerkende kracht kan verleend worden aan het nietig verklaarde huwelijk van de ouders.

Deze voorbeelden tonen reeds het eerder relatief karakter aan van dit gezag erga omnes. De bestreden beslissingen gaan zonder enige nuance uit van het absoluut karakter ervan.

(...)

De bestreden beslissingen schenden ook art. 8 E.V.R.M., om de reden dat zeker eerste verzoekster, maar ook tweede verzoeker zich gedurende al die tijd in België hebben kunnen settelen.

Vooreerst zij erop gewezen dat in het recent verleden niet steeds, en zeker niet tijdig werd overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning van de op basis van het nietig verklaard huwelijk verblijfsgerechtigde vreemdeling:

"Een tweede reden, de belangrijkste, is het feit dat er in de praktijk tussen de huwelijksvoltrekking en de definitieve vernietigingsbeslissing soms erg veel tijd verloopt, waardoor de vreemdeling intussen hetzij gerechtigd is op een verblijfsvergunning op andere gronden, hetzij reeds Belgische staatsburger is geworden. Ook het feit dat de betrokkene reeds kinderen heeft gekregen, is een factor die de blinde toepassing van de regel verhindert." (A. HUYGENS, "Oneigenlijke huwelijksmigratie", T. Vreemd. 2006, 267, nr. 60.)

Deze vaststelling geldt zeker t.a.v. een kind, in casu eerste verzoekster samen met haar echtgenoot:

- Inderdaad, op verblijfsrechtelijk vlak is het zo dat eerste verzoekster op datum van het verstrijken van het Bevel op 13.02.2009, iets meer dan 5 jaar in België heeft verbleven (07.02.2004 — 13.02.2009).

Tweede verzoeker verblijft reeds in België sedert 2000, verblijf dat op 04.11.2008 werd geregulariseerd. Aanvankelijk verbleef hij als kandidaat-vluchteling. Zijn verblijfsduur in België bedraagt derhalve 8 jaar.

- Ondertussen werden twee kinderen geboren met de namen Baran en Burak, uit de relatie tussen eerste verzoekster en tweede verzoeker.

- Er zijn tevens een aantal factoren die tot integratie hebben geleid (niet exhaustief):

- Huurcontract dd. 01.06.2007 (...) (stuk 4)*
- Bewijs van betaling gas en elektriciteit (stuk 5)*
- Intake dd. 15.12.2008 Huis van het Nederlands Gent (K. Serif) (stuk 6)*
- Verklaring van studiën PVCO Gent (K. Serif) (stuk 7)*
- Intake dd. 22.01.2008 Huis van het Nederlands Gent (K. Serif) (stuk 8)*
- schoolgaande kinderen die hier tevens geboren zijn (stuk 3 en 11)*

Geen van deze feitelijke gegevens werd in rekening gebracht in de betwiste beslissingen, wat eveneens schending oplevert van de boven vermelde bepalingen.

Op grond van art. 8 §2 EV.R.M. kan inmenging in het recht op gezinsleven gerechtvaardigd zijn als:

- het door een wet voorzien is,*
- het een wettig doel nastreeft,*
- het noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Wat deze laatste voorwaarde betreft is vereist een strenge afweging te maken en alle omstandigheden in rekening te brengen om te vermijden dat de genomen maatregel een onevenredig groot nadeel zou toebrengen aan het gezinsleven.

Het kan misschien nodig zijn de rechtstreekse betrokkene (in casu de heer (S. A. I.) het bekomen voordeel af te nemen door zulk een Bevel, doch het is geenszins vanzelfsprekend dat dit ook geldt t.a.v. derden die niet voor zijn persoonlijk gedrag verantwoordelijk kunnen worden gesteld en niets maar dan ook niets met dat schijnhuwelijk te maken hebben, laat staan het zouden kunnen verhinderd hebben. Minstens wordt dit in de genomen beslissingen niet aangetoond!

Sterker nog, het gaat om een kind dat zich met zijn ouder heeft vervoegd, een kind waarvoor inderdaad art. 8 E.V.R.M. het recht inhoudt om zich te herenigen met zijn of haar ouder(s) ongeacht hun huwelijkssituatie. Ook dit is een toepassing van bovenvermeld arrest Marckx en maakt in voorkomend geval tevens een schending uit van art. 14 E.V.R.M. Meer algemeen stelt H. WILLEKENS dat het huwelijk niet als redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond kan worden aangewend voor een onderscheid in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven (H. WILLEKENS, "Het huwelijk - vorderingen tot nietigverklaring - art. 201 B.W." in Personen- en familierecht, artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Kluwer, 1991, 9.).

Naar analogie kan worden verwezen naar het verschil in behandeling inzake gezinshereniging tussen kinderen geboren uit een polygaam huwelijk en deze geboren uit een monogaam huwelijk, verschil in behandeling dat werd aangekaart bij het Grondwettelijk Hof en heeft geleid tot een vernietiging van de betrokken bepaling in het arrest van 26 juni 2008. (G.W.H 26juni 2008, nr. 95/2008, § 8.17 - B.25.)

Het nieuwe art. 10 § 1 tweede lid Vw. (zoals gewijzigd bij Wet 15 september 2006) bepaalde dat minderjarige kinderen geboren uit een polygaam huwelijk zich niet van rechtswege bij hun ouder konden voegen, wanneer deze ouder reeds met een andere echtgenote dan hun moeder in het gastland verbleef. Het Hof achtte deze bepaling strijdig met het gelijkheidsbeginsel, zoals verwoord in artt. 10 en 11 G.W., al dan niet in samenhang gelezen met het Verdrag inzake de rechten van het kind.

Waar het volgens het Hof nog aanvaardbaar kan zijn om de gezinshereniging van polygame echtgenoten te beperken in het licht van de Belgische en Europese internationale orde, gaat het geenszins op om ook de kinderen geboren uit zulke huwelijken uit te sluiten gebaseerd op hetzelfde criterium. De gezinshereniging van een kind met een of beide ouders doet zich immers niet voor omwille van een huwelijk maar omwille van een afstammingsband. "Het criterium van de omstandigheden van de geboorte van het kind en de huwelijkssituatie van zijn ouders is noch relevant ten aanzien van het doel van de bepaling noch ten aanzien van de doelstelling om de Belgische of Europese internationale openbare orde te vrijwaren, aangezien de betrokken kinderen geenszins verantwoordelijk zijn voor de

huwelijkssituatie van hun ouders en de gezinshereniging, wat hen betreft, geen gevolg is van het huwelijk van laatstgenoemden maar wel degelijk een gevolg van de afstammingsband die hen verbindt met hun verwekker die zich in België heeft gevestigd of gemachtigd is er te verblijven.” (B.21)

Uit voorgaande volgt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven, en daarmee samenhangend het recht op gezinshereniging, geenszins beperkt kan worden louter op grond van de omstandigheden van het huwelijk van de ouders (hetzij polygaam, hetzij met schijnkarakter), een huwelijk waar de betrokkenen kinderen zelf geen enkele inbreng in hebben gehad en die geen wezenlijke grond heeft gevormd voor het bekomen van het verblijfsrecht en het opbouwen van een gezinsleven.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

(...)

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeksters vader door de rechtbank gevolgen heeft ex tunc, wat betekent dat verzoeksters vader word(t) geacht nooit te zijn gehuwd.

Aangezien dit huwelijk wordt beschouwd als nooit te hebben bestaan, verliest niet alle(e)n verzoeksters vader zijn verblijfsrecht maar ook diens kinderen die ten gevolge van dat huwelijk een verblijfstitel hebben verkregen.

Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 202 van het B.W., die betrekking heeft op de door het huwelijk ontstane vaderschap.

Op het vlak van de verblijfsrechten van de kinderen, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden als zou het behouden van hun verblijfstitel hieronder worden begrepen.

Tenslotte, met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij de eer op besluiten dat verzoekers niet aantonen dat dit verdragsartikel in casu geschonden wordt door de thans bestreden bevelen.

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekers vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatsten van hun recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

"Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001)." (RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007)"

3.1.3.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde

in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Artikel 202 van het BW, dat verzoekster ook geschonden acht, bepaalt dat, zelfs indien geen van beide echtgenoten te goeder trouw is geweest, een huwelijk dat nietig verklaard is gevolgen heeft voor de kinderen.

Verzoekster betoogt dat gelet op deze bepaling het verblijfsrecht dat zij verwierf in functie van haar vader, die zelf tot een verblijf toegelaten werd op basis van een schijnhuwelijk met een Belgische vrouw, haar niet kan ontnomen worden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het feit dat een vernietigd huwelijk toch rechtsgevolgen heeft op burgerrechtelijk vlak voor de kinderen die uit dit huwelijk geboren werden, niet toelaat te besluiten dat verzoekster op verblijfsrechtelijk vlak over *“verworven rechten”* zou beschikken en dat verweerder *in casu* verkeerdelijk zou geoordeeld hebben dat *“het recht op gezinshereniging”* met haar vader is *“komen te vervallen”* waardoor zij geen recht meer heeft op verblijf. De enige grond waarop verzoekster tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, was immers het feit dat haar vader legaal in het Rijk verbleef op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw. Nu voormeld huwelijk werd vernietigd, wordt de vader van verzoekster geacht nooit tot een verblijf in het Rijk te zijn toegelaten en vervalt dus ook de grond waarop het verblijfsrecht van verzoekster gebaseerd was (*cf.* RvS 28 november 1996, nr. 63.332).

De stelling van verzoekster dat kinderen gelijk dienen behandeld te worden ongeacht hun afstamming en haar beschouwingen inzake de *“incidentele geschillen met betrekking tot de staat van personen”* doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 202 van het BW kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.3. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat verweerder de draagwijdte van de vernietiging van het huwelijk van haar vader verkeerd heeft ingeschat.

Verzoekster houdt ter onderbouwing van haar stelling voor dat het begrip ‘openbare orde’ niet extensief mag worden aangewend en dat de gevolgen van de nietigverklaring van een huwelijk ten aanzien van derden niet absoluut zijn. Zij weerlegt ook met haar beschouwingen, die toegespitst zijn op de burgerrechtelijke en contractuele gevolgen die kunnen blijven bestaan na de vernietiging van een huwelijk, evenwel de vaststelling niet dat haar verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader en dat deze, ingevolge de nietigverklaring van zijn huwelijk met een Belgische vrouw, geacht wordt nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, zodat ook de afgeleide verblijfsrechten *ex tunc* teniet zijn gegaan.

De uiteenzetting van verzoekster omtrent *“de plicht tot beperkende interpretatie van het beginsel van openbare orde”* en haar toelichting inzake de beperkingen wat betreft *“het erga omnes-karakter van de nietigverklaring van het huwelijk”* laten dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt.

3.1.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster dat deze verdragsbepaling *“het recht inhoudt om zich te herenigen met zijn of haar ouders ongeacht hun huwelijkssituatie.”* De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat een dergelijke recht niet zonder meer uit voormelde verdragsbepaling kan afgeleid worden. Daarenboven moet worden gesteld dat uit de door de partijen aangebrachte stukken en verklaringen blijkt dat de vader van verzoekster niet over een verblijfsrecht in België beschikt, dat haar moeder in Turkije verblijft en dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd met geen van haar ouders een gezin, in de zin van artikel 8

van het EVRM, vormde. De uiteenzetting van verzoekster omtrent de mogelijkheid om een recht op gezinshereniging met de ouders in België te laten gelden, is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

De bewering van verzoekster dat verweerder niet tijdig zou hebben vastgesteld dat zij, gelet op de nietigverklaring van het huwelijk van haar vader en mevrouw (V. S.), ook niet over een verblijfsrecht beschikte, mist voorts feitelijke grondslag. De vernietiging van het huwelijk van de vader en stiefmoeder van verzoekster werd immers pas in 2008 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en verweerder nam nog hetzelfde jaar de eerste bestreden beslissing. Verzoekster wist of behoorde trouwens te weten dat zij haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar vader en dat het *ex tunc* tenietgaan van diens recht op verblijf tot gevolg had dat ook zij die alleen beschikte over een afgeleid verblijfsrecht, verondersteld werd nooit rechtsgeldig in het Rijk te hebben verbleven.

Verzoekster betoogt daarnaast dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd reeds vijf jaar in België verbleef, dat zij zich heeft kunnen “settelen” en dat zij zich integreerde. Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat dit verblijf niet als legaal kan beschouwd worden en dat zij er dus geen rechten aan kan ontlelen. In de bestreden beslissing wordt een bestaande situatie vastgesteld, namelijk dat verzoekster, gelet op het tenietgaan van het verblijfsrecht van haar vader, geacht wordt zelf ook nooit over een verblijfsrecht beschikt te hebben. Het feit dat zij geacht wordt nooit over een verblijfsrecht beschikt te hebben, is niet het gevolg van de eerste bestreden beslissing, maar van de nietigverklaring van het huwelijk van haar vader. De bestreden beslissing op zich heeft dan ook niet tot gevolg dat haar een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en kan bijgevolg niet beschouwd worden als een inmenging in haar privé- of gezinsleven. Er dient bijgevolg geen toetsing te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekster nog lijkt te willen aangeven dat zij, samen met haar twee kinderen, bij haar echtgenoot wenst te verblijven, dient te worden geduïd dat het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster die het grootste deel van haar leven in Turkije verbleef, die de Turkse taal machtig is, van wie kinderen de Turkse nationaliteit hebben en die gehuwd is met een Turkse staatsburger, toont ook niet aan dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen. Er kan *in casu* dan ook niet besloten worden dat er enige positieve verplichting op de Belgische Staat zou rusten om verzoekster tot een verblijf toe te laten of te machtigen.

Er dient ten overvloede op gewezen te worden, dat indien verzoekster zou wensen om met haar kinderen een gezinsleven op te bouwen in België, de bestreden beslissing hiertoe ook geen hinderpaal vormt. De eerste bestreden beslissing bepaalt immers louter dat verzoekster, nu zij zich op een gezinshereniging met haar vader beriep en zij geen verblijfsrecht kan laten gelden dat voortvloeit uit een door haar vader afgesloten schijnhuwelijk, het grondgebied dient te verlaten. Deze beslissing houdt op zich evenwel geen belemmering in voor verzoekster om, gelet op artikel 10*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen om voor de duur van het verblijf van haar echtgenoot in België ook tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verzoekster toont met haar toelichting geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 20, 21 en 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verweerder heeft twee niet-schorsende Bevelen afgeleverd met toepassing van art.7, 2° Vw, en als motief: “wettig verblijf verstrekken”.

Nochtans hebben verzoekers, minstens eerste verzoekster, een statuut als gevestigde vreemdeling zodat opzichts hen geen gewoon Bevel kon genomen worden doch slechts een terugwijzings — of uitzettingsbesluit bij toepassing van art. 20 Vw.

Minstens moet aanvaard worden dat zij een schorsend beroep tot nietigverklaring kunnen indienen overeenkomstig art.39/79 § 1 al.2 , 4° Vw.

Naar analogie kan worden verwezen naar vroegere rechtspraak en discussies omtrent de gevallen waarin een verzoek tot herziening mogelijk was dat ook een schorsende werking met zich meebracht. Met de wetswijziging in september 2006 heeft men die procedure afgeschaft doch heeft men voor diezelfde gevallen een automatisch schorsende werking voorzien bij de Raad in huidig art. 39/79 Vw. (Zie Pad, St., Kamer, 2005-2006, doc. 51/2479/001, p.140).

Toen werd reeds de vraag gesteld of een schorsend beroep dan toch niet diende te worden toegekend wanneer de overheid een bevel o.g.v. art. 7 Vw. had uitgevaardigd en dit duidelijk een misbruik uitmaakte om de vreemdeling geen opschortend rechtsmiddel toe te kennen. Zo verklaarde de RvSt in een aantal arresten (o.m., R.v.St. nr. 24.186, 29 maart 1984 en R.v.St. nr. 27.711, 19 maart 1987) alsook een rechter in kortgeding (Kort Ged. Rb. Luik 18 november 1982) zich destijds bevoegd om de opschorting van tenuitvoerlegging te bevelen wanneer zij van oordeel waren dat volgens de wet een terugwijzing- of uitzettingsbevel vereist was

Eenzelfde redenering dient hier te worden toegepast.

Tevens zou het onlogisch en discriminatoir zijn om wel een schorsend beroep toe te kennen aan de in art.10 bis § 2 bedoelde familieleden die een Bevel hebben ontvangen op basis van art.13 § 4 eerste lid Vw. (zie art. 39/79 § 1 3° Vw.) - bijv. omdat ze een huwelijk zijn aangegaan louter met het oog op verblijf - terwijl dit niet het geval zou zijn voor gezinsherenigers die een bevel krijgen omdat één van hun (schoon)ouders een schijnhuwelijk heeft gesloten.

Desgevallend dringt zich hier een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof op, met het oog op toetsing aan art.10 en 11 Grondwet.

Het Hof heeft zich weliswaar reeds uitgesproken over een mogelijke schending van het gelijkheidsbeginsel inzake het toegekende voordeel van opschortend rechtsmiddel (G.W.H. nr. 81/2008, 27 mei 2008). Daar een verschil in behandeling werd aangevoerd in vergelijking met alle overige gevallen waar niet een automatisch schorsende werking wordt toegekend aan het beroep tot nietigverklaring - en de kwestie dus niet zozeer de bepaling zelf betrof maar wel het ontbreken van een wetgevende bepaling die een algemene schorsende werking verleent aan beroepen bij de RVV - achtte het Hof een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aan de orde. Immers, er is steeds de mogelijkheid voorzien om een verzoek tot schorsing in te dienen o.g.v. art. 39/82 Vw. (B.53 - B.56) In casu echter betreft het twee gelijkaardige categorieën waarvoor een ongelijke behandeling, in het leven geroepen door art. 39/79 Vw., wel degelijk een redelijke rechtvaardigingsgrond behoeft.

Ook hier kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 juni 2008 (zie hoger aangehaald) waar het Hof de verschillende behandeling inzake gezinshereniging van kinderen geboren uit een polygaam huwelijk strijdig achtte met het gelijkheidsbeginsel. Weliswaar, en dat was ook de verdediging van de Belgische regering, konden deze kinderen beroep doen op een alternatieve bepaling, zijnde art. 9 Vw., om alsnog een verblijfsmachtiging te bekomen, Maar zelfs al zou die machtiging doorgaans worden verleend, dan nog achtte het Hof deze mogelijkheid géén compensatie voor het feit dat deze kinderen uitgesloten zijn van een recht op gezinshereniging dat aan alle andere kinderen wordt toegekend. (6.23)

In dezelfde zin kan de mogelijkheid om een verzoekschrift tot schorsing in te dienen bij de RVV o.g.v. art. 39/82 Vw. bezwaarlijk een compensatie genoemd worden voor de uitsluiting van een recht op schorsend beroep, wanneer dit recht aan gezinsherenigers die zich in dezelfde situatie bevinden wél wordt toegekend.

De opwerping van een prejudiciële vraag geformuleerd in termen van een schending van een specifieke bepaling sluit overigens niet uit dat het Grondwettelijk Hof een beoordeling maakt van de coherentie van de regeling inzake rechtsmiddelen in het geheel. Zo kan ook het ontbreken van een wettelijke regeling een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaken. (Zie o.m. Arbitragehof, nr. 31/96, 15 mei 1996 en P. POPELIER, "De beoordeling door het Arbitragehof van het ontbreken van een wettelijke regeling, R.W. 1996-97, nr. 37, 1249-1252.) Bijgevolg zou niet zozeer een vernietiging van de aangevochten bepaling vereist zijn maar wel een wetgevend initiatief om het systeem coherent te maken.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in het systeem van rechtsbescherming tegen beslissingen die een einde stellen aan het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling, in een specifieke regeling voor een bepaalde groep van gezinsherenigers, waardoor een ongelijkheid wordt gecreëerd die slechts verholpen zou worden indien aan gezinsherenigers in het algemeen een schorsend rechtsmiddel wordt toegekend."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verzoekers gaan er ten onrechte vanuit als zouden zij onder de toepassing vallen van deze wetsartikelen.

Uit de feiten supra en de uiteenzetting van het eerste middel blijkt a contrario dat het recht tot verblijf van verzoekers is komen te vervallen. Zij konden dan wel degelijk in het bezit worden gesteld van de niet-schorsende bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is niet ontvankelijk, minstens niet ernstig.

In ondergeschikte orde heeft de verwerende partij de eer op te werpen dat verzoekers niet aantonen waarom zich in dit stadium van de procedure een prejudiciële vraag opdringt.

Tegen het arrest dat in casu door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen zal worden geveld, staat immers een Cassatieberoep open bij de Raad van State.

Verzoekers tonen dan ook niet aan enig belang te hebben bij de vraag om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof."

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat zij het statuut heeft van "gevestigde vreemdeling". Daar zij haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar vader en deze door de nietigverklaring van zijn huwelijk dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook zij geacht te worden nooit beschikt te hebben over een verblijfsrecht. Verzoekster concludeert dan ook verkeerdelijk dat haar geen bevel om het grondgebied kon betekend worden en dat enkel een besluit tot terugwijzing, in toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, mogelijk was.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar een schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan vast te stellen dat verzoekster in gebreke blijft toe te lichten waarom zij meent dat deze wetsbepaling geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is wegens het ontbreken van de vereiste toelichting.

Er kan voorts slechts worden opgemerkt dat verzoekster door aan te voeren dat zij van oordeel is dat de procedure voor de Raad in voorliggende zaak een schorsend karakter dient te hebben niet aantoonde dat de door haar bestreden beslissing strijdig is met de wet of op onregelmatige wijze is tot stand gekomen.

Verzoekster stelt voor volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt art. 39/79 Vw. de artikelen 10-11 G.W. (in samenhang met art. 13 E.V.R.M.) in die zin dat opzichts een bevel uitgevaardigd met toepassing van art. 7, 2° Vw. t.a.v. een gezinshereniger die zich op basis van art. 10, § 1, eerste lid, 4° Vw, bij zijn familielid in België komt voegen enkel een niet-schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is, terwijl wél een schorsend beroep wordt toegekend aan de gezinshereniger die beroep doet op art. 10bis § 2 Vw. doch een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten op basis van art. 13 § 4, eerste lid, 5° Vw.?"

Er dient evenwel, rekening houdende met de voorgaande vaststellingen en gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet op dit verzoek te

worden ingegaan, daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Haar betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing dd. 22.12.2008 gericht aan eerste verzoekster, dat het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten uiterlijk 13.02.2009, richt zich tevens tot haar minderjarige kinderen (K. Baran en K. Burak, vermits zij beiden in België geboren zijn en hier mee verblijven.

Nochtans bepaalt art. 118 KB 8 oktober 1981 dat “behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, [...] aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is, geen bevel tot verlaten van het grondgebied [mag] worden afgegeven. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

3.3.2. Verweerder werpt in dit verband het volgende op:

“De kinderen van verzoekers volgen de verblijfsstatus van hun moeder. In casu werd aan de minderjarige kinderen geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zoals verzoekers ten onrechte voorhouden.

Er werden twee bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht, één aan verzoeker en het ander aan verzoekster. De minderjarige kinderen werden vermeld in het bestreden bevel van hun moeder.”

3.3.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten hoofdzakelijk werd gegeven aan verzoekster en dat de namen van haar minderjarige kinderen erop werden vermeld omdat deze steeds de verblijfsstatus van hun moeder hebben gevolgd. Bijgevolg diende aan verzoekster geen apart bevel tot terugbrenging te worden gegeven met betrekking tot haar minderjarige kinderen (cf. RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)). Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft daarenboven slechts betrekking op minderjarigen die niet zijn vergezeld van hun wettelijke vertegenwoordigers en kan *in casu* dan ook niet dienstig ingeroepen worden (RvS 25 april 2007, nr. 170.483).

Een schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Aangezien verzoekster geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd en daar het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPs,
dhr. G. DE BOECK,
mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs